

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Urto/5/2024
Identifikačné číslo spisu:	2024010012
Dátum vydania rozhodnutia:	16.07.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:2024010012.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudkýň JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci proti odsúdenému J. Q. pre trestný čin ťažkej krádeže za účelom speňaženia vlámaním podľa § 127, 128 ods. 1 č. 5 rakúskeho Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 16. júla 2024 v Bratislave, o odvolaní odsúdeného J. Q. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 24. mája 2024, sp. zn. 6Ntc/3/2024, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného J. Q. sa zamietá.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave (ďalej aj „krajský súd“) rozsudkom z 24. mája 2024, sp. zn. 6Ntc/3/2024, podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o uznávaní a výkone rozhodnutí“) uznal vo výroku o vine a výroku o treste odňatia slobody na území Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu pre trestné veci Viedeň z 15. septembra 2023, sp. zn. 83Hv 92/23s, právoplatný 15. septembra 2023, vo vzťahu k odsúdenému J. Q., nar. XX. I. XXXX v K. D., trvale bytom C. XX, t. č. vo výkone trestu v Ústave na výkon trestu Sonnberg, ktorým bol odsúdený uznaný za vinného zo spáchania v bode A./ trestného činu ťažkej krádeže za účelom speňaženia vlámaním podľa §§ 127, 128 ods. 1 č. 5, § 129 ods. 1 č. 1, § 130 ods. 1 prvý prípad a ods. 2, § 15 rakúskeho Trestného zákona a v bode B./ prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 125 rakúskeho Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

J. Q. je vinný,
že vo Viedni

A./ za účelom zárobku (§ 70 ods. 1 č. 1 rakúskeho Trestného zákona) s použitím špeciálnych prostriedkov, ktoré poukazujú na opakovanú trestnú činnosť, konkrétne páčidla, a s úmyslom neoprávnene sa obohatiť ich privlastnením nižšie uvedené cudzie hnuiteľné veci v hodnote presahujúcej sumu 5 000 EUR vlámaním do inak uzavretého priestoru, a to do stavebného kontajnera,

I./ odcudzil, a síce

I./ dňa 01.07.2023 na stavenisku v XXXX E., F. D. X

a./ osobe oprávnenej disponovať zo stavebnej spoločnosti N. N. m.b.H finančnú hotovosť vo výške 400 EUR, a to tak, že páčidlom násilne otvoril dvere stavebného kontajnera s číslom XXXXXXXX, ako aj príručnú pokladnicu nachádzajúcu sa v ňom (skutok 5 a 6);

b./ osobe oprávnenej disponovať zo stavebnej spoločnosti N. N. m.b.H finančnú hotovosť vo výške 20 EUR, a to tak, že páčidlom násilne otvoril dvere stavebného kontajnera s číslom XXXXXXXX (skutok 7 a 8);

c./ osobe oprávnenej disponovať zo spoločnosti prevádzkujúcej jedálne na stavenisku N. &. T. N. T., a to tak, že páčidlom násilne otvoril dvere stavebného kontajnera s číslom 86593, a síce

i./ finančnú hotovosť vo výške 150 EUR, a to tak, že páčidlom násilne otvoril aj automaty na kávu umiestnené v stavebnom kontajneri vrátane systémov na výmenu mincí (skutok 18, 19 a 20);

ii./ finančnú hotovosť vo výške 150 EUR, a to tak, že ju vzal z neuzamknutej pokladnice v jedálni (skutok 21);

2./ v období od 03.06.2023 do 05.06.2023 na stavenisku v XXXX E., L. XX K. D. AG finančnú hotovosť vo výške 500 EUR a elektronické zariadenia v už nezistiteľnej hodnote presahujúcej sumu 5 000 EUR, a to tablet značky Lenovo T14 Gen. 3, mobilný telefón značky Samsung Galaxy Xcover, mobilný telefón značky Apple iPhone 7, 32 GB, hodinky Apple-Watch 5. generácie vrátane nabíjačky a sieťového konektora, vreckovú kalkulačku TI Nspire, tablet značky Apple iPad Pro 11 3. generácie, mobilný telefón značky Samsung Galaxy A52, tablet značky Apple iPad 9,7 WiFi, mobilný telefón značky Samsung Galaxy A8 Duos, nabíjačku značky Apple s nabíjacím káblom, zvukový reproduktor značky JBL Go a powerbank značky Solar, a to tak, že rozbil okno stavebného kontajnera a páčidlom násilne otvoril prístupové dvere, šatňovú skrinku a tri pojazdné kontajnery;

II./ dňa 01.07.2023 na stavenisku v XXXX E., F. D. X sa pri deviatich útokoch pokúsil odcudziť osobám oprávneným disponovať zo stavebnej spoločnosti N. N. m.b.H, a to tak, že páčidlom násilne otvoril dvere stavebných kontajnerov s číslami XXXXXXXX (skutok 1), XXXXXXXX (skutok 2), XXXXXXXX (skutok 3) XXXXXXXX (skutok 4), XXXXXXXX (skutok 9), XXXXXXXX (skutok 10), C. XXXXXX-X (skutok 11), XXXXXXXX (skutok 12), XXXXXXXX (skutok 13);

B./ cudzie veci

I./ poškodil, a síce

1./ dňa 01.07.2023 na stavenisku v XXXX E., F. D. X

a./ prístupový skener prerezaním napájacieho kábla pomocou už neidentifikovateľného nástroja, čím vznikla škoda v už nezistiteľnej výške (ON 5.9);

b./ bezpečnostnú kameru prerezaním napájacieho kábla pomocou už neidentifikovateľného nástroja, čím vznikla škoda vo výške 150 EUR (skutok 14);

c./ poistkovú skrinku násilným otvorením a vytrhnutím časti poistiek, čím vznikla škoda v už nezistiteľnej výške (ON 5.9);

2./ na stavenisku v XXXX E., L. XX tri pohybové senzory vytrhnutím kabeláže, čím vznikla škoda v už nezistiteľnej výške;

II./ zničil, a síce dňa 01.07.2023 na stavenisku v XXXX E., F. D. X ústrednú požiarnej signalizácie úderom tupým predmetom, čím spôsobil škodu vo výške 1 133,75 EUR (skutok 15).

Za tieto skutky bol odsúdenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov.

Krajský súd ďalej rozhodol o tom, že podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku s poukazom na § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona odsúdený J.Á. Q. bude vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia.

V odôvodnení tohto rozsudku krajský súd uviedol, že v prvom rade skúmal, či sú splnené podmienky v zmysle § 4 ods. 1 písm. a) zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, pričom zistil, že odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má na území Slovenskej republiky obvyklý pobyt. Obvyklý pobyt odsúdeného na území Slovenskej republiky mal krajský súd za preukázaný zo zápisnice Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Sonnberg z 11. januára 2024, v rámci ktorej odsúdený neuviedol žiadny pobyt na území Rakúskej republiky, ani žiadne sociálne alebo rodinné väzby na území Rakúskej republiky. Z registra obyvateľov vyplynulo, že odsúdený má stále evidovaný trvalý pobyt na adrese C.

XX. Z rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň z 15. septembra 2023, sp. zn. 83Hv 92/23s, právoplatného 15. septembra 2023 bolo zistené, že v Slovenskej republike poberá mesačný invalidný dôchodok vo výške cca 300 až 400 eur a na území Slovenskej republiky má dlhy v podobe pôžičiek v neznámej výške, ktorá neprevyšuje sumu 100 000 eur. Z lustrácie v databáze súdov bolo zistené, že proti odsúdenému sa viedlo niekoľko konaní o zaplatenie peňažných prostriedkov. Na základe vyššie uvedeného mal krajský súd za to, že u odsúdeného bola splnená aj podmienka obvyklého pobytu na území Slovenskej republiky.

Krajský súd ďalej skúmal, či skutky, pre ktoré bolo rozhodnutie vydané, sú trestnými činmi aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, pričom k tomu uviedol, že justičný orgán štátu pôvodu právne kvalifikoval skutky v bode A) ako trestný čin ťažkej krádeže za účelom speňaženia vlámaním podľa §§ 127, 128 ods. 1 č. 5, § 129 ods. 1 č. 1, § 130 ods. 1 prvý prípad a ods. 2, § 15 rakúskeho Trestného zákona a v bode B) ako prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 125 rakúskeho Trestného zákona. V osvedčení neboli justičným orgánom štátu pôvodu priradené k jednej alebo k viacerým kategóriám trestných činov uvedených v § 4 ods. 3 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, preto bolo nevyhnutné skúmať obojstrannosť trestnosti skutkov. Krajský súd skonštatoval, že podľa slovenského právneho poriadku pri skutkoch v bode A) pod bodom I. ide o pokračovací prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, pričom v bode A) pod bodom II. ide o pokus prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 14 ods. 1 Trestného zákona a v bode B) ide o pokračovací prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona. Skutky, tak ako sú formulované vo výroku rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň z 15. septembra 2023, sp. zn. 83Hv 92/23s, právoplatného 15. septembra 2023, vykazujú pod bodom A) znaky pokračovacieho prečinu krádeže a pod bodom B) pokračovacieho prečinu poškodzovania cudzej veci, keďže pod jednotlivými bodmi nižšie opisujú čiastkové útoky vo vzťahu k tomu istému trestnému činu.

Krajský súd sa pritom nestotožnil s vyjadrením prokurátorky v zmysle § 15 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, doručeným 14. mája 2024, podľa ktorého sú skutky v osvedčení vyjadrené nejasne, a že dokonca niektoré z čiastkových útokov samé o sebe nie sú trestnými činmi, a preto je podľa jej názoru potrebné požiadať justičný orgán štátu pôvodu o dopĺňajúce informácie, či dokonca žiadať o súhlas s čiastočným uznaním. Krajský súd konštatoval, že skutky sú v osvedčení uvedené zhodne ako v rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň z 15. septembra 2023, sp. zn. 83Hv 92/23s, právoplatného 15. septembra 2023, pričom sú jasné a zrozumiteľné. Krajský súd pritom dospel k záveru, že jednotlivé čiastkové útoky je potrebné posudzovať ako pokračovacie trestné činy a nie každý bod, pod ktorým je uvedená časť skutku, samostatne, ako to prezentovala prokurátorka. V takom prípade totiž jednotlivé čiastkové útoky nemusia spĺňať každý zvlášť minimálnu škodu vo výške 266 eur. Okrem toho dal krajský súd do pozornosti, že trestné činy krádeže boli spáchané vlámaním (teda nebolo potrebné, aby bola splnená aj minimálne malá škoda pre trestnosť skutku). Z uvedeného dôvodu postupoval krajský súd rozdielne od vyjadrenia prokurátorky a skutky preskúmal z hľadiska obojstrannej trestnosti a dospel k záveru, že sú trestné aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Krajský súd ďalej skúmal, či nie je dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, pričom konštatoval, že žiaden dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 v tomto prípade nezistil. Keďže po preskúmaní predloženého spisového materiálu a po oboznámení sa so všetkými predloženými listinami, najmä s osvedčením a s rozsudkom Krajského súdu pre trestné veci Viedeň z 15. septembra 2023, sp. zn. 83Hv 92/23s, právoplatným 15. septembra 2023, nezistil žiaden dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň z 15. septembra 2023, sp. zn. 83Hv 92/23s, právoplatného 15. septembra 2023, postupom podľa § 17 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí rozhodol o uznaní tohto rozhodnutia a súčasne o výkone uloženej trestnej sankcie spojenej s odňatím slobody vo výmere 3 rokov bez jej premeny, nakoľko táto trestná sankcia a jej trvanie sú zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

Pre potreby výkonu tohto rozhodnutia - nariadenie výkonu trestu a pre podmienené prepustenie krajský

súd ako slovenský ekvivalent rozhodnutia určil prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona s trestnou sadzbou trestu odňatia slobody 6 mesiacov až 3 roky.

Krajský súd ďalej poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4. februára 2014, sp. zn. 2 Urto 5/2013, publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 122, roč. 2014), z ktorého vyplýva, že výrok rozhodnutia súdov Slovenskej republiky v rámci rozhodovania o uznaní a výkone rozhodnutia cudzieho štátu, ktorý zaraďuje odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do príslušného ústavu na výkon trestu odňatia slobody, je uplatnením diferenciačného princípu zaradenia odsúdeného na výkon tohto trestu na pomery výkonu trestu v Slovenskej republike a nie je prejavom nezlučiteľnosti rozhodnutia cudzieho štátu s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Prevzatie výroku o treste rozhodnutia súdu cudzieho štátu, súdmi Slovenskej republiky, doplnené o výrok o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s príslušným stupňom stráženia však podľa kritérií na prevzatie a výkon rozhodnutia, uvedených v § 17 zákona o uznaní a výkone rozhodnutí musí zabezpečovať, aby uložená trestná sankcia nielen nezhoršila postavenie odsúdeného, ale aby aj v čo najväčšej miere zodpovedala pôvodne uloženej trestnej sankcii.

Trestný zákon nemá osobitné ustanovenie pre zaradenie odsúdeného na výkon trestu pre prípad, keď rozhodnutia súdov Slovenskej republiky majú v čo najväčšej miere zodpovedať uloženej trestnej sankcii (cudzieho rozhodnutia), avšak bez priamej aplikácie kritérií a podmienok stanovenými ustanoveniami § 48 ods. 2 písm. a) alebo písm. b) a § 48 ods. 3 písm. a) alebo písm. b) Trestného zákona. Preto takto pôvodne cudzím rozhodnutím uložený trest odňatia slobody doplnený na jeho výkon v podmienkach Slovenskej republiky aplikovaním príslušného ustanovenia § 48, resp. § 49 Trestného zákona musí v použití týchto ustanovení odrážať iba ich znenie o zaradení do príslušného stupňa stráženia s abstrahovaním od uplatnenia podmienok a kritérií, spojených v týchto ustanoveniach s príslušným stupňom stráženia, pretože opak, použitie týchto kritérií ako neoddeliteľnej časti zaradenia odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody, by popieralo všetky princípy aplikované v tomto rozhodnutí najvyššieho súdu, vychádzajúce z prispôbenia pôvodného rozhodnutia (cudzieho) súdu, prejdúceho vývojom postavenia odsúdeného v rámci výkonu trestu, na čo najväčšiu mieru jeho identity na pomery výkonu trestu v Slovenskej republike na základe pretransponovaného rozhodnutia súdmi Slovenskej republiky.

Krajský súd podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku s poukazom na § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil odsúdeného na výkon uznaného trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko takéto zaradenie rešpektuje princíp nezhoršenia postavenia odsúdeného zakotvený v § 17 ods. 2 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí a súčasne reflektuje na právne závery vyplývajúce z R 122/2014.

Proti tomuto rozsudku podal odsúdený J. Q. odvolanie vlastným písomným podaním zo 17. júna 2024, v ktorom uviedol, že už viac ako 8 rokov žije v zahraničí a takmer 5 rokov má priateľku, s ktorou tam žije. Priateľka si však nepraje, aby bola úradom Rakúskej republiky uvedená jej adresa. Z týchto dôvodov podal odvolanie a zároveň požiadal o zrušenie svojho trvalého pobytu na adrese C. XX.

Spis spolu s podaným odvolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 3. júla 2024.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) preskúmal na podklade uvedeného odvolania, ktoré bolo podané oprávnenou osobou včas, zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie odsúdeného nie je dôvodné.

Podľa § 4 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí rozhodnutie možno v Slovenskej republike uznať a vykonať, ak skutok, pre ktorý bolo rozhodnutie vydané, je trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, a ak

a) odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na území Slovenskej

republiky,

- b) odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky, nemá obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, ale po výkone trestnej sankcie spojenej s odňatím slobody má byť vyhostený na základe rozhodnutia vydaného v súdnom konaní alebo správnom konaní na území Slovenskej republiky, alebo
- c) odsúdený sa zdržiava na území Slovenskej republiky alebo na území členského štátu a súd na základe postupu podľa § 13 vysloví súhlas s prevzatím rozhodnutia na jeho uznanie a výkon v Slovenskej republike na základe žiadosti príslušného orgánu členského štátu.

Preskúmaním predloženého spisového materiálu ako aj napadnutého rozsudku najvyšší súd konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu je vecne správny, so závermi v ňom uvedenými sa stotožňuje, v podrobnostiach na ne poukazuje a pre úplnosť uvádza, že z obsahu spisového materiálu v predmetnej veci vyplýva, že odsúdený J. Q. je slovenským štátnym občanom a ako je z obsahu predloženého spisu zrejmé, na základe rozhodnutia Spolkového cudzineckého a azylového úradu zo 7. novembra 2023, Nr. 1182420602/231266569, mu bol uložený zákaz pobytu časovo obmedzený na 10 rokov. Na základe uvedených skutočností je zrejmé, že je splnená podmienka podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, čo znamená, že súhlas odsúdeného s uznaním a výkonom rozhodnutia na území Slovenskej republiky sa nevyžaduje. Nie sú preto dôvodné ani odvolacie námietky odsúdeného, že už 8 rokov býva v zahraničí a takmer 5 rokov s priateľkou, pretože na základe uvedeného rozhodnutia by mu po výkone trestu odňatia slobody aj tak nebolo umožnené ďalej žiť v Rakúskej republike a bol by z jej územia vyhostený.

Na podporu tejto argumentácie možno poukázať aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 8. februára 2024, sp. zn. III. ÚS 66/2024, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol: „To, že predstavy sťažovateľky o štáte, v ktorom má vykonávať trest, sú odlišné od pravidiel v zákone o uznávaní trestných rozhodnutí v EÚ, nie je dôvodom jej porušenia ústavných práv. Sťažovateľka je štátnym občanom Slovenskej republiky, a aj keď na Slovensku nemá obvyklý pobyt, je daný dôvod na výkon trestu na Slovensku z dôvodu, že dánsky súd jej uložil popri treste odňatia slobody aj trest vyhostenia, a to v zmysle § 6 ods. 1 písm. b) zákona o uznávaní trestných rozhodnutí v EÚ, ako aj čl. 6 bodu 2 písm. b) rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV. Uloženie trestu vyhostenia v spojení so štátnym občianstvom sťažovateľky boli rozhodujúcimi kritériami podľa zákonnej a európskej právnej úpravy pre vykonanie trestu na Slovensku.“

Ďalej možno konštatovať, že proti odsúdenému nebolo pre ten istý skutok, ktorý je predmetom uznania a výkonu, právoplatne rozhodnuté slovenským súdom, pričom ani najvyšší súd nemá informáciu, že by proti odsúdenému bolo pre totožný skutok vedené konanie v inom členskom štáte, ktoré sa právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý už bol vykonaný, v súčasnosti sa vykonáva alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov štátu, v ktorom bol vynesенý. Odsúdený nie je ani vyňatý z pôsobnosti slovenských orgánov činných v trestnom konaní a súdu (§ 8 Trestného poriadku), podľa právneho poriadku Slovenskej republiky nie je z dôvodu nedostatku veku v čase spáchania skutku, ktorý je predmetom uznávacieho konania, trestne nezodpovedný (§ 22 Trestného zákona) a výkon rozhodnutia nie je premlčaný, hoci na stíhanie predmetného trestného činu je daná aj právomoc slovenských orgánov (§ 4 Trestného zákona). Dĺžka výkonu trestnej sankcie, ktorá má byť (podľa stavu v čase doručenia osvedčenia) vykonaná, nie je kratšia ako šesť mesiacov a nezahŕňa opatrenia týkajúce sa psychiatrickej alebo zdravotnej starostlivosti alebo iné opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, ktoré nemožno vzhľadom na právny poriadok Slovenskej republiky alebo na systém jej zdravotníctva vykonať. Trestné činy, o ktorých uznanie a výkon sa žiada, sú trestnými aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, pričom tak ako to správne uviedol krajský súd, podľa právneho poriadku Slovenskej republiky je možné posúdiť ich ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona. Napokon odsúdený J. Q. nie je, podľa predloženého spisového materiálu, na Slovensku aktuálne trestne stíhaný pre iný trestný čin spáchaný pred odovzdaním a za taký trestný čin nemá ani vykonať trest.

Na základe uvedeného dospel najvyšší súd v zhode s napadnutým rozsudkom k záveru, že v preskúmvanej veci nie je daný žiaden dôvod odmietnutia uznania a výkonu rozhodnutia štátu pôvodu podľa § 16 ods. 1 písm. a) až m), ods. 2 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí.

Napokon, vo vzťahu k výroku napadnutého rozhodnutia, ktorým bol odsúdený J. Q. zaradený v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so minimálnym stupňom stráženia, sa žiada poukázať na kritériá uvedené v § 17 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, v zmysle ktorých prevzatý výrok o treste nesmie zhoršiť postavenie odsúdeného a má v čo najväčšej miere zodpovedať pôvodne uloženému trestnej sankcii; uvedené je nutné vzťahovať aj na vonkajšiu diferenciáciu trestu uplatňovanú v Slovenskej republike (pozri už krajským súdom citovaný rozsudok najvyššieho súdu zo 4. februára 2014, sp. zn. 2 Urto 5/2013, uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 122/2014). Na základe podkladov, ktoré mal krajský súd (rovnako ako i súd odvolací) k dispozícii, nie je možné posúdiť, ktorému stupňu stráženia podľa § 48 Trestného zákona by malo zodpovedať zaradenie odsúdeného J. Q. v rámci výkonu trestu odňatia slobody v Rakúskej republike. Keďže však krajský súd zaradil odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, ďalšie objasňovanie tejto otázky (dopytom na rakúske justičné orgány prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky) zo strany najvyššieho súdu by bolo bezpredmetné, pretože aj v prípade zistenia potreby zaradenia odsúdeného do ústavu na výkon trestu s iným (prísnejším) stupňom stráženia, by najvyšší súd v tejto časti napadnutý rozsudok zmeniť nemohol, nakoľko by tým došlo k porušeniu zásady zákazu reformatio in peius (zákaz zmeny k horšiemu), keďže odvolanie proti rozsudku krajského súdu bolo podané iba obvineným. Zároveň je potrebné konštatovať, že zaradením odsúdeného v Slovenskej republike na výkon nepodmienečného trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia k zhoršeniu jeho postavenia oproti pôvodne uloženému trestu ani logicky nemohlo prísť, pretože ide o stupeň najmiernejší.

S poukazom na uvedené rozhodol najvyšší súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.